

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У 17650/16
18.12.2018. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Стевић Капус и Зоране Брајовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., ... број ... и Б.Б. из ..., ... број ..., поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда, Нови Сад, Житни трг бр. 3, ради поништаја решења, број: 30-02/2-181.50-60314 од 25.10.2016. године, у предмету утврђивање својства осигураника по основу обављања самосталне делатности оснивача привредног друштва, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда, Нови Сад, број: 30-02/2-181.50-60314 од 25.10.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда у Новом Саду, Филијала Суботица, број: 45-181.50.60314 од 18.07.2016. године, којим је тужиоцу Б.Б. Из ..., утврђено својство осигураника по основу обављања самосталне делатности – оснивач А.А. из ..., почев од 01.01.2011. године и даље. Након правноснажности овог решења извршиће се пријава на осигурање по основу обављања самосталне делатности. Жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 08.12.2016. године, тужиоци су оспорили законитост решења туженог органа због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, неправилне примене материјалног права и битних повреда правила

поступка. У тужби су истакли да тужила Б.Б. у привредном друштву А.А. ..., није засновала радни однос, нити представља, заступа нити има депонован потпис на картону депонованих потписа код банке, као лице које је овлашћено за потписивање налога ради располагања средствима на пословном рачуну фирме, нити учествује у доношењу било каквих одлука везаних за пословање привредног друштва. Посебно су истакли да у привредном друштву А.А. ... постоји лице које је у радном односу и бави се пословима заступања и представљања привредног друштва и на суду је овлашћено за заступање и пословање привредног друштва и доношење одлука везаних за пословање привредног друштва. У тужби су навели да је оснивач Б.Б. корисник старосне пензије, те да с обзиром да није у радном односу код А.А. ..., нити је носилац овлашћења за заступање тог привредног друштва по било ком основу, као оснивач не подлеже обавези и уплати доприноса за обавезно социјално осигурање, па јој се самим тим није могао утврдити ни статус осигураника. Посебно су указали да је тужила Б.Б. брисана као члан друштва из привредног друштва А.А. ..., решењем АПР број БД 92561/2016 које је достављено у прилогу тужбе. У тужби се позивају и на мишљење Министарства финансија број: 011-00-353/2016-04 од 17.05.2016. године. Са напред наведених разлога предложили су да суд у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, оспорено решење поништи и укине решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Суботица, број: 45-181.50.60314 од 18.07.2016. године, односно уколико суд утврди да нису испуњени услови за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је решењем првостепеног органа од 18.07.2016. године, тужили Б.Б. Из ..., утврђено својство осигураника по основу обављања самосталне делатности – оснивач А.А. из ... почев од 01.01.2011. године. Ово стога што је поступак за утврђивање својства осигураника по основу обављања самосталне делатности – оснивач за тужилу Б.Б. Из ..., покренут по службеној дужности, у смислу члана 137. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању дана 04.07.2016. године и у спроведеном поступку утврђено да је тужила Б.Б. Рођена године, да је решењем РФ ПИО Филијала Сомбор, број: 31597 од 04.08.1994. године, тужили Б.Б. утврђено право на старосну пензију од 01.01.1994. године. На основу увида у базу података Агенције за привредне регистре, првостепени орган утврдио је да је тужила Б.Б. оснивач А.А. из ..., а на основу увида у базу података матичне евиденције, првостепени орган утврдио је да оснивач Б.Б. Из ... нема пријаву на осигурање по основу обављања самосталне делатности после остваривања права на старосну пензију као и да нема доказа да су

доприноси за пензијско и инвалидско осигурање плаћени за период од 01.01.2011. године и даље. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени орган је с позивом на одредбе члана 12. став 1. тачка 2. и став 2. тачка 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, донео одлуку као у диспозитиву решења од 18.07.2016. године. У поступку по жалби тужилаца, тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган утврдио својство осигураника тужилци Б.Б..

Наиме, тужени орган у оспореном решењу цитирајући одредбу члана 199. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС”, бр. 36/2011...5/2015), којом су прописане надлежности Скупштине привредног друштва, закључује да је Скупштина привредног друштва управљачки орган, а оснивач/члан друштва чини скупштину, из чега произлази да сваки члан привредног друштва, а посебно једночланог привредног друштва, у свом привредном друштву ради тј. обавља “пословодствена овлашћења и послове управљања у складу са законом којим уређује положај привредних друштава у смислу одредбе члана 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, без обзира на то да ли је у радном односу привредном друштву чији је оснивач односно члан из чега применом прописа о обавезном осигурању у вези са одредбом члана 10. наведеног закона и измењеним чланом 12. истог закона, произлази да је тужилац према Закону обавезно осигуран по основу обављања самосталне делатности почев од 01.01.2011. године. Ценећи наводе жалбе, тужени орган нашао је да мишљење Министарства за рад, није од утицаја на одлучивање, јер је тужени орган одлучивао у складу са наведеним законским одредбама, при чему је имао у виду да мишљење органа државне управе у погледу одређене правне ствари нису обавезујуће према одредби члана 80. Закона о државној управи.

По оцени Управног суда оваква одлука туженог органа се не може прихватити, јер при њеном доношењу није поступљено по правилима поступка.

Одредбом чл. 12. ст. 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03), важећег до 31.12.2010. године, било је прописано да осигураници самосталних делатности јесу: 1) лица која, у складу са законом самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења; 2) лица која су оснивачи, односно чланови привредних друштава у складу са законом, који у њима раде, без обзира да ли су у радном односу у привредном друштву чији су оснивач односно члан; 3) лица која обављају послове по основу уговора о делу односно послове по основу ауторског уговора, као и послове по основу других уговора, код којих за извршен посао остварују накнаду, а нису осигурани по другом основу; 4) свештеници и верски службеници ако нису обавезно осигурани по основу запослења; 5) лица која су престала да обављају самосталну делатност, док оставрују новчану накнаду према прописима о раду и запошљавању. Радом у смислу става 1. тачка 2) овог члана сматра се представљање и заступање привредних друштава од стране њихових оснивача, односно чланова на основу уписа у регистар надлежне организације, као и обављање пословодствених овлашћења и послова управљања у складу са законом којим се уређује положај привредних друштава.

Измењеном одредбом члана 12. став 1. наведеног закона, важећег од

01.01.2011. године, прописано је да осигураници самосталних делатности јесу: 1) лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења; 2) лица која су оснивачи, односно чланови привредних друштава у складу са законом, који у њима раде, без обзира да ли су у радном односу у привредном друштву чији су оснивач односно члан; 3) лица која обављају послове по основу уговора о делу односно послове по основу ауторског уговора, као и послове по основу других уговора, код којих за извршен посао остварују накнаду, а нису осигурани по другом основу; 4) свештеници и верски службеници ако нису обавезно осигурани по основу запослења; 5) лица која су престала да обављају самосталну делатност, док оставрују новчану накнаду према прописима о раду и запошљавању. Радом у смислу става 1. тачка 2) овог члана сматра се представљање и заступање привредних друштава од стране њихових оснивача, односно чланова на основу уписа у регистар надлежне организације, као и обављање пословодствених овлашћења и послова управљања у складу са законом којим се уређује положај привредних друштава.

Имајући у виду наведено, по оцени суда, из цитираних одредби закона произлази да оснивач привредног друштва који у њему не ради у смислу цитиране одредбе чл. 12. ст. 1. тач. 2. Закона и пензијском и инвалидском осигурању и не остварује накнаду (уговорену накнаду) у смислу тачке 3. тог члана закона, и нема својство осигураника самосталних делатности у смислу наведених одредаба тог закона (при чему се подразумева да у привредном друштву постоји лице које је у радном односу или се бави пословима заступања тог привредног друштва, односно овлашћено је за пословођење), није обвезник доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, што значи да је, у поступку утврђивања својства осигураника, тужени дужан да цени да ли је првостепени орган, у конкретном случају, утврдио све чињенице од значаја за оцену да ли је оснивач засновао радни однос или обавља друге послове који се могу сматрати радом у смислу цитираних законских одредби, што овде није учињено. Са изнетог, оспорено решење је донето уз повреду одредбе чл. 199. ст. 2. у вези са чл. 235. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01, „Службени гласник РС“, бр. 30/10), будући да разлози дати у образложењу тог решења не упућују на закључак какав је дат у диспозитиву.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужилаца за суд, сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој управној ствари, доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, будући да, по налажењу суда, природа ове управне ствари и утврђено чињенично стање не пружају поуздан основан за то.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучено је као у диспозитиву пресуде.

У поновном поступку тужени је дужан да донесе нову на закону засновану одлуку, за коју ће дати разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво ће бити дато у диспозитиву, при чему је приликом доношења

одлуке везан правним схватањем суда у смислу одредбе чл. 69. ст. 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.12.2018. године, III-9 У 17650/16

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа- судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP